

Hedvig Verlinde

Ensorjevi pari

Ponosen sem na to, da sem čuvaj v tej hiši. Vedno sem sanjal, da bi lahko bdel nad ljudmi, ki imajo težave z mišljenjem, ali pa sploh ne razmišljajo. Kot čuvaj imam tudi posebno čepico, a doktor Vandemaele me je prosil, naj jo pospravim v bombažno vrečko in skrijem v omaro, da bo moje delo 'bolj diskretno'. Še vedno se spomnim, kako mi je takrat prijateljsko pomežiknil. Doktor Vandemaele je sicer boljši psiholog od mene, čeprav sem mu že dostikrat svetoval, kakšen pristop bi bil pri določenem pacientu po mojem mnenju bolj primeren. Sam namreč živim med njimi. Sem ključna oseba tako imenovane *Misije Kameleon*. Sobo delim z Dannyjem in Gobcem (njegovo pravo ime je Freddy Verstraete in ga ne maram preveč), ki danes spet 'ni pri volji', kot temu reče sam. Govori sicer bolj malo. Njegov obraz je podoben zvezku zmedenih zapiskov, ki pa jih je čudaštvu navkljub vseeno mogoče brati. (Poznam ljudi, katerih obrazi so kakor lepomisli, a vse, kar prebereš z njih, je navadna laž. Takšnim preprosto ne zaupam.) Poklic čuvaja ni nekakšna 'žfunkcija'. Niti ni položaj, na katerem bi se znašel po naključju. Čuvaj ali si, ali pa nisi. In jaz sem. Gobec (ponavadi ga ogo-varjam s 'ti tam') danes res ni čisto pri sebi. Sama ušesa, oči, nos in usta so ga. Ni se obril, in ko ga opozorim, da še vedno ni oblečen, osorno zagodrnja, naj ga pustim pri miru.

"Čez deveto je že," mu rečem in še poskušam. "Oostende, vsakoletni celodnevni izlet!"

A tudi te besede nimajo običajnega učinka.

"Avtobus je že tu!"

Hmm ...

"Požaaar!!!"

Nič. Prekletost! Spet se je zaprl vase. Z glavo, povlečeno med ramena, strmi v tla in se sedeč na postelji odsotno guga. Ves čas se praska po jajcih. Upam, da si ne misli spet prerezati žil.

Navadno se pred tem namreč celo večnost praska. Slednje sem zaupal tudi Vandemaelu.

“Kaj res, Vrijtman? To si moram zapisati. Čestitati vam moram; odlično opazujete. Kar ste mi povedali, je velikega pomena za našo raziskavo, ki je, kot boste ugotovili tudi sami, usmerjena v ‘študij dvojic’. Freddy Verstraete, kaj ne poveste ...”

S takšnim poročanjem si seveda pridobim dodatno zaupanje. Tudi Romain je nepoboljšljiv samomorilec, čeprav si žil ni prerezal še nikoli. Toda on ni predmet mojega opazovanja, torej ...

Medtem je Gobec seveda brez kančka sramu masturbiral. Ko je začel hropsti in sopihati, je bilo jasno, da mu je končno prišlo. Potem se je takoj spet ugnezdil pod brezoblični kup odeje in zasmrčal je. Ob njem se mi bo še zmešalo. Ozrem se k Dannyju. Veselo prepeva pred ogledalom in z brivnikom potuje prek obraza. Uživa v tem, da z nenavadnimi zvoki, ki spominjajo na Formulo 1, straši svoje obrvi. Če se bo ene slučajno dotaknil, bo obril tudi drugo, to je jasno. Danny je namreč idealist in obseden perfekcionista. Prepričan je, da je harmonično ravnotežje mogoče le na podlagi popolnoma identičnih parov in je človek vreden zaupanja šele, ko to ravnotežje tudi v polnosti doseže. Ne vem, ali je predstava, da mora biti vse, kar je popolno, deljivo z dve, posledica ali vzrok njegovega prepričanja. Da ne bom dolgovezil: Danny je nenehno nesrečen. Nikoli na primer ne gleda oblakov, ker se mu zdijo le še ena nemarnost več. Včasih ga celo tako spravijo iz tira, da mu ob njih postane slabo. Nikar ga tudi ne silite, naj nosi en levi in en desni čevlji. Ne, Danny hoče dva natanko enaka čevlja! Na začetku bo sicer dva tedna krvavel, in ko bo stopala namakal v ledeno mrzlo kopel, mu boste brisali solze. A verjemite mi: to je vse, kar lahko v danem primeru storite. Včasih zvečer tudi težko zaspi. V glavo si namreč zapiči, da mora odeja na desni strani vedno viseti ravno toliko nad tlemi kot na levi. Sam se o tem seveda ne more prepričati, zato mu moram pomagati.

“Ravnokar sem izmeril razdaljo in vse je tako, kot mora biti!” mu rečem, ko se spet začne premetavati.

Tako velikokrat zaspi, šele ko slišim, da je njegovo dihanje zopet enakomerno. Vse skupaj je zelo zapleteno.

“Doktor Vandemaele,” začnem, “skrbi me neravnotežje v naši sobi. Freddy in Danny sta si popolnoma različna, celo nasprotna!”

“Seveda!” veselo vzklikne Vandemaele. “Prav zato sta tudi skupaj! Veliko se bomo naučili ravno iz njunega soočenja. Poglejte, Vrijtman. Vaša inteligenca močno presega tukajšnje povprečje in to boste kmalu ugotovili tudi sami. Naš ‘študij dvojic’, ambiciozni projekt, ki nosi moje ime – pa ne zato, ker sem se ga domislil ravno jaz, ampak ker hočem zanj prevzeti vso odgovornost – je eksperiment, temelječ na hipotezi, da lahko na podlagi primerjave bolnikov izdelamo tipske terapije. Na podlagi rezultatov projekta bomo lahko predpisali metodološke postopke, ki bodo za paciente na kateri koli stopnji ne le preprosti,

temveč bodo imeli tudi velike možnosti za uspeh. Pri raziskavi mi torej ne gre le za to, da bi dokazal svojo hipotezo. Z njo hočem bolnikom pomagati. Če pa naj bi bili njeni zaključki karseda verodostojni, jih moram preskusiti v ekstremnih pogojih. In takšno skrajnost predstavlja zveza Danny – Freddy. Pa tudi vi, Vrijtman. Vsako dogajanje se odvija v nekem 'okolju', znotraj katerega deluje posebni faktor. V okviru našega eksperimenta ga imenujemo *Eksterni faktor* ali na kratko *EF*. To je nadvse pomemben podatek. *EF* je glavno gibalo eksperimenta ter omogoča razvoj dogodkov, ne da bi bil usmerjen na vnaprej predviden učinek ... Ob tem, v osnovi sicer biološkem pogledu na stvari, sem se domislil, da bi analogni procesi lahko obstajali tudi v psihologiji. Pri ekstremni situaciji Danny – Freddy ste tako vi nekakšen *EF*. Vi, Vrijtman, ste faktor, ki to ekstremnost omogočate, ne da bi bili neposredno vključeni v zvezo Danny – Freddy. Saj mi sledite ...?"

Verjetno je res, kar pravi. Toda mene eksperiment v resnici sploh ne zanima. Moja skepsa ni znanstvene narave. Mislim, da bi mu verjel, če bi trdil, da se določen psihični odklon kaže v obliki pacientovih komolcev ali palcev na nogi. Moti pa me zavajajoče besedišče. Izrazi kot na primer 'relativno.' Seveda, kakšno pa naj bo? Ali pa 'možnosti uspeha'. Kot da bi bil glavni namen raziskave uspeh! Pa kaj še! Moraš igre na srečo igrati, da bi ugotovil, kako so po svojem bistvu negotove? Po mojem ne. Menim tudi, da z ognjem pač lahko zavreš vodo in z vodo lahko ogenj pogasiš. Pričakovati kaj več od soočenja mojih dveh sostanovalec pa se mi zdi popolnoma nesmiselno. Upati kaj takega je neumno, je laž in otročje hrepenenje po obstoju kamna modrosti. Tega mu sicer ne povem naglas, ker se bojim, da bi mi zameril in me kaj hitro odslovil.

Z Dannyjem se razumem veliko bolje kot z Gobcem, čeprav tudi on do mene ni vedno prijazen. Občutek imam, da sem nekoliko podoben moškemu, ki ga je nekdaj poznal in s katerim me od časa do časa zamenjuje. Takrat je do mene nasilen in me kliče gospod Heyman. (Heyman, Vrijtman ... Mogoče ga zavaja asonanca med najinima priimkoma.) Včasih se Danny tako razjezi, da mi zagrozi celo s svojimi drobcenimi pestmi. Ponavadi se kmalu zatem nemočno sesede na rob postelje in zajoka, sam pa ga poskušam potolažiti:

"Gospoda Heymana si pošteno prestrašil. Videl sem ga, kako je splezal na stol in se pognal skozi okno. Zelo si pogumen, Danny!"

A Danny se hitro spravi k sebi in se kot majhen otrok pritožuje, da mu lažem ter takšne stvari govorim samo zato, ker sva prijatelja. Končno se skozi solze zasmeje tudi sam:

"Oprosti Henk, spet me je zaneslo."

Potem gre na jok tudi meni. Če bom Heymana kdaj srečal, mu bom že povedal, kaj si mislim o njem! Prišežem, da ga bom zgrabil za kazalec in mu ga zvil! Trapasti klobuk mu bom zbil z glave, okužene z zakoni in statuti, potem pa ga bom še z vso silo povlekel za ušesa, da mu bo izmed pergamentnih ustnic pogledal z modrim črnolom obarvan jezik. Tako ga bom držal, dokler ga ne bo

zaradi zatohlega zraka začelo dušiti. V roki bo najbrž nosil obrabljeno torbico iz govejega usnja, oblečen pa bo v moder dežni plašč, ki mu pride prav v vseh letnih časih. Prepričan sem, da ne kadi, čeprav se za njim širi vonj po cigarilah. O ja, takoj bi ga prepoznal!!!

Glej, glej, Betty prihaja, naša sestrica! Na vozičku pelje naše bonbončke. Danny pogleda na uro in zamahne z roko, češ da se Betty natančno drži urnika. Gobec in Danny si nezaupljivo ogledujeta svojo porcijo zdravja, sam pa se ozrem po svoji tableti brez učinka.

“Vedno jo pogoltnite ter poskrbite, da vas bosta Danny in Freddy posnemala,” mi je zarotniško rekel Vandemaele. “S tem bova zmanjšala verjetnost, da bi kaj posumila.”

Tako tudi storim.

“Dajmo, fanta,” zakličem, “čas je za zdravico! Tabletko na konec jezika in juhuhu!”

Nato vsi trije nagnemo kozarce in hkrati pogoltnemo svinjarijo. Odlično domišljeni ritual me vedno znova nekoliko podžge:

“Kaj je narobe, Freddy? Nisi dobro spal? Ne skrbi, Betty te bo potolažila!”

In res; Betty stopi h Gobcu, ki se ji radostno privije h gostoljubnim prsim. Tega nepremišljenega pujsa bi se morala bolj paziti. Še bradavice ji bo odgriznil. Kakšna naivna tepka. “Mamica Betka,” rečem, “tudi jaz se danes bolj slabo počutim.”

A se ne zmeni za moje umetelno opozorilo. Ko odide, razmišljam, ali bi moral njeno ravnanje zaupati Vandemaelu.

Kot ponavadi sedem na klop za Gobcem. Ne sprašujte, od kod mi občutek, da sem odgovoren zanj. Po mojem tudi Gobec ne ve. Ne more razumeti, da me zanj skrbi. Namesto da bi mi bil hvaležen, me sovraži, o čemer jasno pričajo njegove nemarne pripombe, ki jih tu ne morem zapisati. Najin odnos je nekaj posebnega. Kadar me pogleda, se njegov obraz v hipu spremeni v kriptogram, katerega sporočilo razumem samo jaz. Le v obrazni mimiki je resnično prefinjen, kajti njegovega gneva razen mene ne zazna nihče. Zato tudi nihče ne ve, da me ne mara. Res je sicer, da sem zelo pronicljiv. Nekateri pacienti celo mislijo, da vidim duhove, a je bolje, če človek tukaj tega ne razglša preveč. Tako ostaja medsebojno sovraštvo najina velika skrivnost. Gobec mi je nadel celo indijansko ime ‘Moja temna senca,’ a to me ne moti. Pač pa me je nekoč preklel in mi rekel ‘Infiltrant’. Od takrat naprej vedno pazim, da ne prestopim tenke, nevarne meje v najinem odnosu.

“Za mojimi najbolj črnimi mislimi vohuniš!” mi je nekoč dejal. “Ti in Vandemaele – oba sta enaki gnojnici!”

To pa še ni vse. Neke noči med božičem in novim letom se je sunkovito prebudil iz svojega smrčanja ter s smrtno resnim glasom začel prerokovati: “Ti ... Ti si eden izmed njih, Vrijtman!”

Novo spoznanje me je zadelo kot strela z jasnega. Gobec ima torej nekakšno instinktivno inteligenco svinje bradavičarke! Nezavedno inteligenco, kajti česa tako velikega ta kup dreka ni sposoben stuhtati. Toda takšne izjave vedno izdavi naskrivaj, zato tega nihče ne opazi. Potuhnjenec!

Nenadoma opazim, da se je Danny vznemiril. Najbrž so kriva drevesa, ker ne stojijo simetrično. Še en očiten znak samovoljnosti narave. Tukaj skupina petih, naprej eno samo, tam jih je naenkrat sedem ... Če bi mu začeli pripovedovati o 'čaru brezbriznosti' ali pa o 'navdušujočih, spontanah silah narave', bi bil samo še bolj nesrečen, saj bi s tem izdali njegovo zaupanje. Na srečo se v avtobusu ravno takrat začne nekaj dogajati. Končno! Noël, moj kolega, potrka po mikrofону, potem pa zapoje eno tistih butastih, a s profesionalnega stališča gledano, zelo učinkovitih pesmic. Večina mu neuglašeno pritegne. Framason (tako ga kličemo, ker trdi, da je bil zraven, ko so postavljali katedralo v Chartresu) se obsceno zvirra in zraven povsem kontra-kontrapunktično kruli svojo melodijo.

"Bo šlo, Framason?" se pritoži Debeli palec (še eno indijansko ime) ali krajše Willy.

"Bo šlo? Ja?"

Willy ne prenaša niti nogavic niti čevljev in tako poleti kot pozimi hodi naokrog v sandalih, ki jih je menda podedoval po stricu, zdaj pokojnem frančiškanku. Palec na levem stopalu ima neverjetno debel, kosmat in sploh grozno velik. Takšen živalski palec niti slučajno ne pristaja človeku, ki je sicer izjemno uglajen. (Tako se mi vsaj zdi, čeprav ne vem, čemu bi moral imeti drugačnega. Zakaj prefinjen človek ne bi smel imeti neverjetno debelega, kosmatega in sploh grozno velikega palca? Ne, pomembneje je ugotoviti, zakaj tako mislim.) Willy je eleganten, vljuden, celo prijeten. A o teh lastnostih ni ne duha ne sluha, ko zasliši glasbo. Mož ima v življenju en sam ideal; harmonično glasbo, in vsakršna disonanca je po njegovem izdaja človeštva/človečnosti. Celo nekateri sinkopirani prehodi v delih Debussyja (rojenega leta 1862, umrlega med zadnjo nemško ofenzivo leta 1918) se mu zdijo pravo grozodejstvo. Ja, tako hudo je z njim. Debussy je sicer eden mojih najljubših komponistov, a tega mu raje ne povem. V resnici tudi ni pomembno. Istega Willyja sem na naši božični zabavi slišal ter videl igrati Lisztov 1. klavirski koncert in – o, mama – bilo je prelepo, da bi bilo s tega sveta.

"Palec se je okreplil zaradi intenzivnega treninga na levem pedal. Levo pedalo, to sem jaz. Brez njega nisem nič. Če bi ga odstranili, bi bilo, kot bi mi v mojem velikem palcu prerezali žilo. Izkrvavel bi."

Ni pomembno, če nekoliko pretirava. Dejstvo je, da je Franz (rojen leta 1811, umrl z besedo 'Tristan' na ustnicah leta 1886) šele po smrti dobil interpreta, kot je Willy.

Avtobus nežno zavre in s ceste počasi zavije na stransko pot. Romain? ... Seveda, Romain gre odtočit, kot sam pravi temu. Vsako leto ista pesem. Ker je klavstrofob, noče opraviti na stranišču v avtobusu. Sploh pa se pri takšnem

opravilu človek potrudi, da bi mu bilo karseda udobno. Siglinde (Noëlova pomočnica) hoče preusmeriti našo pozornost, zato navrže:

“Bi naši patrioti zdaj kaj pojedli?”

“Ja, eni zejle, drugi rejpo!” ji s hripavim glasom odgovori Gobec, nakar začne glasno kruliti ‘Pomagajte si sami’ (pesmarica, stran 140) in ves slinast kazati na reklamni pano. Sodeč po sambi, v ritmu katere pod njim poplesujejo noge, je Romainu vendarle prišlo.

“Deset sekund pozneje kot lani!” zatuli Pek, katerega spomin naj bi bil povsem uničen, če gre verjeti poročilom o čezmernem uživanju alkohola. “Preveč zdravil, vam rečem.”

Pek ima najbrž prav. A izkušnje so pokazale, da je takšen postanek tako za Romaina kot za imidž celotne hiše še vedno najboljša rešitev. Pred dvema letoma je v Oostendu med sprehodom po nasipu namreč napadel enajstletno deklico. Še dobro, da je imel Noël s sabo injekcijo pomirjevala, ki mu jo je kar prek hlač zadril v razgreta pohotna stegna. Potem je bilo seveda vsega konec. Vsi so bili čisto iz sebe, prestrašeni, histerični. Jokali so in kričali. Celo Siglinde je bila obupana. Ja, Romainu je preprosto *treba* pustiti, da opravi svoje. Če je že taka nuja, je bolje, da se s sabo poigra na samem. Tako se bodo nekaj ur vsi bolje počutili ...

Avtobus, ki je bil na začetku poln neznanih vonjav, je začel spet dišati kot ponavadi. Plenica, ki jo mora imeti Hrast (hecno ime – mene bolj spominja na šepavega konja) vedno na sebi, je že premočena. Vsa družčina se je nekoliko pomirila. Vozimo se po avtocesti. Sprašujem se, zakaj gremo do Oostenda vedno po najkrajši poti. V daljavi stojijo hiše. Gledam jih, kako bežijo mimo nas, in po glavi se mi podijo najrazličnejše reči. Je družina, ki stanuje tamle, srečna? Mogoče imajo sina, ki študira arhitekturo, ali pa hči, ki bi rada postala teniška igralka. Živita na tisti kmetiji dedek in babica? Dedek hoče še zadnjič videti svoje krave, a mu sredi dvorišča invalidski voziček obtiči v blatu. Ja, smrt je že večkrat prišla tam mimo. Prek babičinih prstov, suhih kot papir, počasi drsi rožni venec, katerega kroglice so zlizane do nerazpoznavnosti. Hej, babica ...!

Zaradi nedosegljivih daljav postanem žalosten. Še dobro, da se bližamo Oostendu; zavijemo desno, še en kilometer do krožnega križišča, potem pa spet desno. To je mesto Jamesa Ensorja, našega najljubšega slikarja. Prav vsi smo njegovi občudovalci – bitja za njegovimi maskami. Maske se sprehajajo po nasipu, samozadostno uživajo v brezčasnosti, katere simbol jim predstavlja morje. Kako trapasto ...

“Je m'en sors! Je m'en sors! Ahaha! ...” že kriči Pollie, ki se vsakič znova norčuje iz slikarjevega imena.

Fant je zabaven, plešast pritlikavec, ki najraje od vsega seje paniko. V Oostendu se počuti kot doma. Nikjer drugje mu ne namenijo toliko pozornosti kot prav tukaj. Tako se vsi (še posebno Noël in Siglinde) prestrašimo, ko se začne dreti, da bo z vozičkom zapeljal prek roba nasipa. To seveda ni mogoče, saj vzdolž obale poteka ograja. A takšna histerija mu daje občutek, da ima

njegov obstoj vendarle nekakšen smisel. Tedaj pa k njemu mirno pristopi Dolgi Šaljivec (velikan, katerega ime pa se je v vseh teh letih skrajšalo na D&Š), prime ročaje vozička in ga odločno potisne naprej po cesti.

D&Š je mirne narave, suh kot prekla in brez znošenega sivega dežnega plašča ne gre nikamor. Navadno se kam zavleče, kjer potem sam zase nekaj kruli in melje dolge, nerazločne stavke, iz katerih je po desetih nanizanih *enjambementih* moč razbrati le 'Prekleta!' Včasih ure in ure razpravlja o veličinah tega sveta, na primer o elementih, stolpih, velikanskih širjavah, velikih količinah, pomembnih zgodovinskih voditeljih ... Zdaj se je zapičil v sonce. Zraven krili z rokama, da se Pollijev voziček nevarno nagne.

"Na pomoč!"

D&Š počaka, da izzveni še zadnji njegov 'prekleta', preden voziček spet zgrabi in usmeri na pot. Smo res le parčki, ki ne morejo živeti eden brez drugega?

Opazujemo galebe in zmaje, ki so s tenko vrvico privezani k običajnim ljudem. Nenadoma se eden izmed njih s kljunom sunkovito zapiči v pesek. Galeb? Ne, kje pa. Galebom se kaj takega ne more zgoditi, saj niso privezani na nikogar. Postavim se proti vetru, razširim roke in vrat stegnem naprej. Nežno zajadram skozi zrak: glasovi s plaže počasi zamrejo, kmalu so okoli mene le še oblaki in spodaj morje ...

"Vrijtman! Bi, prosim, malo pohitel?" precej neprijazno, a profesionalno zakliče Noël.

Krila mi spet otrdijo in se skrčijo v preproste človeške roke, takrat pa se z morja nenadoma zažene močan veter, ki me osuplega vrže po tleh. Ko vstanem, nekaj trenutkov ne vem, kdo sem, ali kaj in kje ... Zbežan pohitim za ostalimi, pri čemer se nenehno spotikam. Mogoče smo res z drobnimi vrvicami privezani na ta svet, kot trdijo bolj modri od nas. Kaj pa če sem sam le vrvica in nič drugega?

Sem se spet ujel v kletko neuresničljivih želja? Res se na vse pretege trudim pomiriti boleče hrepenenje, 'da bi bil drugačen'. S tem se ne smem igrati. To je slaba družba, zavedla me bo, same težave mi bo povzročila. Ponavadi se mi sicer uspe zbrati, a ravno ko mislim, da sem s podobnimi sanjami obračunal za zmeraj, se spet polotijo moje lahkovernosti. Težava je v tem, da se tega zavedam. Običajni ljudje se ne in zato tudi manj trpijo. Prepričani so, da jim prihodnost prinaša nekaj novega. Verjamejo, da njihova mala življenja skrivajo zaklade, s katerimi si bodo nekoč prihodnost lahko kupili. Obnašajo se, kot da jim bo pozneje (ki ga seveda ne bo) bolje. *Zdaj veselo mečejo v koš preteklosti.* In tako gredo naprej, s slepo vero (ali ne vem še s čim), *immer gerade aus!* S samozadostnostjo in samozaupanjem, kot radi poudarjajo. Tako hodim mimo ljudi, pri katerih je veselje pričakovanja vedno znova spačeno v povešene čeljusti, slinaste brade, kozave obraze. Vidim maske, na debelo naličene s hrepenenjem, za katerega verjamejo, da se bo uresničilo. Vidim pretenciozno nadutost in samozatajitev, ki kriči, da je 'osebnost'. A to je samo iluzija, kajti osebnost ne potrebuje oglaševanja. 'Osebnost' preprosto je in je, ne da bi si za to posebej prizadevala, kot takšna tudi priznana od okolice. Poleg tega ni

'dokončna'. Trdna, uglajena osebnost v elegantnih škornjih nekega oficirja v taborišču se na primer zamaje, ko se okoliščine spremenijo in neizogibno zapiha nov veter. Je neprekinjen proces zorenja sadeža, ki ne podleže nevarni stiskalnici samokritike. Je darilo okolici, v kateri živi in sije. Je zrel sadež, ki takoj, ko ga odtrgamo, zgrije v želodcu norega obiralca in ga zastrupi. Dokler ti krava daje mleko, je ne boš ubil zaradi mesa. In če ubiješ osebnost, bo tudi tvoje telo kmalu umrlo.

To sem (z veliko črtanja in opomb) nekoč nakracal v enega mojih zvezkov. Povod temu razmišljanju je bilo večurno prerekanje z Annick, nekaj mesecev potem, ko je žena odšla s trenerjem lokalnega nogometnega kluba.

V baru 'de Ferry' je iz skupine prosvetljencev k meni pristopila Annick, nekdanja tesna družinska prijateljica. Podobna je bila miniaturni figurici sive miške. Trudil sem se, da bi bil videti čimbolj vesel, a po uri nepomembnega klepeta se mi je obraz vnovič pogreznil v mračne globine, v katerih se je zadnje mesece ugneznil. Najin pogovor je bil vedno bolj obupen, osladen in nesmiseln. Lepljiva pijanska žalost, če hočete. Dokler se niso Annickine stare frustracije kot voda po nalivu nenadoma zlele iz vseh gnojnic in osmradile zrak ter zastrupile okolico. Zaradi podobnega izbruha se je pred leti skregala z Magdo, ki ji je še zadnjič hotela povedati vse, kar ji je ležalo na duši. Takrat je trdila, da Magda in jaz nimava osebnosti! Magda jo je postavila pred vrata, jaz pa (in to se ji je zdelo še huje) sem jo v to prisilil. Seveda nisem napravil ničesar, da bi njun prepir pomiril, saj sem se z Magdo popolnoma strinjal. Če bi vse skupaj trajalo le še pet minut dlje, bi jo sam vrgel čez prag.

Ampak potem me je želela prepričati, da je 'osebnost', in to z argumenti, ki so v pomilovanja vrednem mentalnem striptizu še bolj razgalili njene pomanjkljivosti. Končno se je izkazalo, kaj za to trapo 'osebnost' sploh je: pokazati, da je ranljiva! V resnici je bila torej čisto navadna mevža. O, bog, kakšno javkanje. Ko je k mojim ustom poskušala pritisniti svoj objokani, smrdljivi gobec, me je obupano vlekla za lase in z lepljivimi prsti grabila po mojem mednožju. Ni in ni nehala govoriti o tistem večeru, ko sem jo enkrat samkrat položil na balkonu Magdinega in mojega prvega stanovanja.

Tistega večera je Annick prišla k nama na paello. Ko sem odprl vrata, sem od osuplosti onemel. Stala je v polmraku hodnika, osvetljena le s šibko lučjo nad zasilnim izhodom. Njeno ljubko telesce se je svetilo v tesni svetlomodri svileni obleki, medtem ko sta gubi globokega dekolteja padali prek njenih bradavic in se stikali, kot je bilo videti, nekje na njenem popku. Vrat se ji je kot kometov rep dvigoval iznad nežnih ramen. Črne lase je imela drzno pristrizene in premazane s sveže dišečim gelom. Ko sem prišel k sebi, sem jo velikodušno poljubil na mehka našobljena usta. Topla sapa iz njenih nosnic me je pobožala po licu, medtem ko je sama rahlo zatrepetala. Trenutek je bil popoln. Nato je stopila v stanovanje in skozi razporek, zaradi katerega je bil njen korak še bolj eleganten, sem za hip zagledal tanko, čvrsto stegno. Prekleta! Kaj se dogaja z mano? Magda jo je pozdravila precej hladno, čeprav je širokogrudno pohvalila

njen videz. Zavohala je nevarnost, in da je stvar še kako resna, se je prepričala, ko je opazila moje na široko izbuljene oči. Vedel sem, da je nekaj narobe, saj je vame zrla dlje kot običajno. Sam sem nerodno postregel s hrano, spotaknil sem se ob nogo mize, po nesreči pa sem se polil še z bloody mary, nakar je Annick brez najmanjše zadrege s papirnato brisačo začela čistiti moje hlačnice. Ko smo se vendarle lotili paele, je pod mizo svoje delo skrivaj nadaljevala s stopalom. Magda je to vedela, a je ni ustavila. Takrat bi me moralo njeno vedenje vznemiriti, a me pač ni. Vse bolj hihitajoč pogovor je bil mariniran z velikimi količinami vina. Medtem ko je Magda v najini mali kuhinji pripravljala kavo, sva se z Annick že počteno razgrela.

“Oprostita, ampak zdaj moram pa res na stranišče,” je tedaj rekla Magda in za Annickinim hrbtom dvignila vseh deset prstov. Iz njene geste sem razbral, da mi je naklonila premor desetih minut. Podarila mi je deset minut svojega življenja. Z njimi sem lahko počel, kar me je bila volja. Še danes ne razumem, čemu je bila tako radodarna. Atlet, s katerim se je spečala pozneje, takrat še ni stopil na sceno najinega življenjskega gledališča.

Jezus, Annick sem tako nabil, da je bilo na njenem hrbtu še najmanj en teden videti sledi železne balkonske ograje.

Deset minut pozneje smo pili kavo, kot bi se nič ne zgodilo in s tem sem sam z Annick opravil. Moja resnična ljubezen je bila ter ostaja Magda in po tistem desetminutnem odmoru sem jo imel še raje. Nikoli mi ni bilo zares žal za ta nenavadni splet okoliščin v najinem odnosu, čeprav so se niti takrat začele zapletati. Vse moje misli in sanje so se od tistega dne dalje vsakokrat zaletale v tisti prekleti voz – občutek krivde.

“Magda, jaz ...”

“Nočem, da govoriva o tem, dragi. Niti sama ne vem, kaj me je takrat prijelo. Mogoče sem te hotela samo preskusiti. Videti, ali boš ostal pri njej. Vso zmedo in tudi sebe bi lažje spravila v red, če bi se prepričala, da si ti hudoben in jaz dobra. Najbrž je bila tisto z moje strani le grda igra, pomanjkanje zaupanja ali nekaj takega. Ne ... Ah, niti sama ne vem. Zdaj sva razčistila in k temu se ne bova več vračala, prav, ljubi?”

“Prav! In samo tebe imam rad, Magdica. Ko bi le obstajal tisti pravi Bog, ki bi ti dokazal, da to tudi resno mislim.”

In medtem ko mi je oblečena zlezla v naročje in se začela strastno igrati z mojim penisom, sem kot opica strmel v nevidno nebo nad stropom in nemo kričal: “Povej ji vendar, Vsemogočni!”

Po tistem se je Annick iz čiste ključovalnosti lepila na vsakega tepca, da bi mu dokazala, da je prava ‘osebnost’. Ženskam krasti dedce, ki so pokazali vsaj malo zanimanja zanjo – to je bil po njenem očitno edini pravi dokaz osebnosti. Tako se je spremenila v spužvo in je vpijala sokove moških frustracij, ki so se bogato cedili po barskih stolih in kavarniških foteljih.

Tistega večera v 'de Ferryju' se je spužva lotila še zadnjih molekul mojega samospoštovanja. Hopla, ti kremplji se skozi moje sivkaste lase ne sprehajajo kar tako ... Odkrito povedano sem se začel norčevati iz nje. A žal je Annick tiste vrste 'osebnost', kakršna vedno lahko računa na usluge mišičastih polljudi, ki navadno stojijo v polmraku beznic.

Tistega popoldneva sem se ves pretepen prebudil na robu moje postelje. Vse me je bolelo. Čutil sem le svoje zatečeno telo. Ogledalo v kopalnici je odsevalo sliko, ki me ni prav v ničemer spominjala name, čemur ni bilo krivo dejstvo, da sem imel veke povsem zlepljene. Še istega dne sem svoja spoznanja o 'osebnosti' poskušal zapisati. Moja prva različica je bila slogovno tako zapletena, da sem osnovnim mislim lahko prišel na sled zgolj sam (in še to le po večkratnem branju!). Dva dni sem se trudil svoja prepričanja spraviti v zapis, ki bi ga lahko razumeli celo napol odmrli Annickini možgani. Stal sem že pred nabiralnikom, ko me je prešinilo, kako je vse skupaj butasto. Pismo sem raztrgal na drobcene koščke in jih zalučal v zrak, da so padali po meni, potem pa sem se z vidno otečeno čeljustjo odpravil h kurbam. Res imam jajca, ja ...

"Ne, danes ne gremo na plažo!" se oglasi Noël.

Osebnost nimam nič proti podobni prepovedi, čeprav imam od časa do časa težave z mojim dvoumnim položajem. Fantje so se začeli pritoževati.

"Ah, pusti jih, naj gredo k vodi," pomislim. A ko se Gobec na skrivaj skuša izmuzniti po stopnicah na plažo, ga zgrabim za ovratnik in mu zagrozim, da ga bom zatožil Noëlu.

Gobčeva lica se napihnejo in iz njih izpljune med drugimi žaljivkami tudi "Drekasti hujskač!"

Včasih se mi zdi, da mi Gobec lahko bere misli, kar me grozno jezi. Ne prenesem, da ta gnusni analfabet takoj razume moje navadno zelo čiste, slovnično pravilne in do zadnje črke premišljene besede. Premišljuje, kako bi stvar povedal bolj zapleteno, in zraven upam, da nove ovire ne bo sposoben preplezati. Vendar vem, da je to nemogoče! Čisti instinkt se hitro prilagodi novim okoliščinam. To spoznanje sicer ni ravno opogumljajoče, a po drugi strani sem vesel, da imam nadpovprečne sposobnosti samoohranitve. Mogoče sem hinavec. Ne, v resnici sem le tako uglajen, kajti še vedno spoštujem sočloveka.

"Prosim?" bi pobuljil Gobec. Ne, najbrž bi se mi samo butasto zarezal.

"In zdaj: čas za okusno kavico!"

"Končno," prhne Danny.

Medtem ko frčne stran še goreč ogorek, že tipa kot slepa kača po levem prsnem žepu za škatlico cigaret. Danny mi je zelo pri srcu, a preveč kadi (vedno samo znamko richmond) in spije prevelike količine kave. Ni Turka, ki bi kadil toliko kot on, in avtomat za kavo, ki bi ga lahko dohajal, bi si zaslužil šest zlatih zvezdic. Njegova zasvojenost me sicer straši, a Danny brez kave in

cigaret ne bi bil več Danny. Sam pa brez njega resnično ne bi mogel živeti. Danny – jaz – Gobec; kakšno nenavadno ravnotežje ... Le da Gobca ne maram, med drugim zato, ker vse uniči. D&Š mi tudi ni všeč, ker je abstinent. Dannyja pa imam rad in potruditi se moram, da shajam z njim, kakor vem in znam. Grozljivo pozabljen je. Pogosto si prižge novo cigareto, čeprav se prejšnja še vedno smodi na okenski polici ali na primer na radiatorju. Za to moram skrbeti sam. Na srečo pušča ogorke na ustaljenih mestih, ki bi jih našel tudi z zavezanimi očmi.

En za drugim smo vstopili v čedno opremljeno vežo. Drobna, priletna vdova se z nasmeškom na ustih pomika mimo nas s pladnjem v rokah, na katerem stojijo skodelice kave, kozarci s sokom in vodo ... Povabi nas, naj si postrežemo z dobrotami, naloženimi na majhni okrogli mizici; s pecivom, sendviči z najrazličnejšimi prilogami, cvetačo, kosi svežega korenja, omako. Gobec se pogoltno vrže nanje. Sumim, da si je v žepe stlačil tudi kocke sladkorja, a se nočem meniti za to. Niti na kraj pameti mi ne pade, da bi stikal po njegovih žepih, kamor spravlja tudi svoj smrkelj. Ko začuti, da ga opazujem, se mi zareži, na široko odpre svoj nemarni, cmokajoči kljun brez zob in mi pokaže napol prežvečene kose hrane, pomešane z najrazličnejšimi omakami. V primerjavi z njim je prežvekujoča kamela prava lepotica. Enkrat mu bom ta gobec za vedno zaprl! V želodcu se mi začne obračati in hitro odidem. Kaj imam pravzaprav proti temu tepcu, ki mi še nikoli ni storil nič žalega in se samo odziva na moja dejanja? Do njega imam preprosto organski odpor. V meni sprošča ves gnus in jezo tega sveta. Moje življenje bi bilo bolj znosno, če mi ga ne bi bilo treba več gledati. Saj sem imel priložnosti; kot tiste noči, ko se je dušil v lastnem bruhanju, ali ko se je nad Semoisom spotaknil ob korenino in padel petnajst metrov globoko. Obakrat sem ga rešil, čeprav se pri tem nisem ne vem kako trudil. Torej tudi brez njega ne morem?! Mogoče. Konec koncev se ob njem lahko znebim lastnega gnoja, katerega sem brez dvoma poln. Ubogi Gobec ...

V muzeju so pred našim obiskom skrbno izvedli varnostne ukrepe. Tako imenovano praznično preprogo so pognili zato, da bi zaščitili dragoceni parket. Vse predmete so pospravili na varno. Bledi madeži na tapetah pričajo o začasni evakuaciji dragocenih eksponatov. Povsod stojijo prazni podstavki. Stena hodnika je vse do stranišča obložena z zaščitno mrežo, ki je meter in pol od tal pritrjena na bakrene kljuge. Vidim, da so se varnostniki resno lotili zadeve.

“Ena – Je m'en sors ! Ena – Je m'en sors !” nenadoma zakriči Pollie, ki z roko divje zamahuje proti risbi z ogljem.

Res; tam visi pravi James Ensor. Vsesplošno navdušenje, kajti vsi smo veliki Ensorjevi občudovalci. Celo ... Ja, celo jaz.

“O, pa saj to si ti, Framason!” zakruli Romain in s kazalcem kaže na pokveko z buči podobno glavo. Tedaj iz Noëlovega gsm-a zabrenči ‘Für Elise’.

“V redu, stari. Zelo v redu. Zdaj smo pri gospe Derore ... Saj si vedel, kaj? Haha. Boljše ni. Vse gre po načrtu. Pozdrave Karlienki. Kako to misliš, da ni ostala? Menda je vedela ... Aja, pozabil sem. Dobro, dobro, ja. Čauuu!”

Ko je zaslišala svoje ime, je gospa Derore počaščeno, celo nekoliko protokolarno prikimala. Prek levega ramena ji visi turkizen svilen šal. Njena koščena desna rama je gola in nagajivo pegasta. Tisti prefinjeni del telesa bi si želel spoštljivo poljubiti, z nedolžno zaprtimi očmi bi ovohal parfum njenega šopka zlatič in vsrkal nedvomno opojen buket poslednjih ostankov deklinškega vonja, obogatene s prvimi cveticami smrti, pri čemer bi moji gibi ter zvoki vohalnega organa izražali resnično čast vsem ženskam in tej dami še posebno. Aahh ... Fuj! Že so si mojo podobo ogledovale pohotne Romainove oči. Iz njih takoj prebereš svinjske misli, ki se spet razmnožujejo. Noël mu roko hitro potegne iz hlačnega žepa. Taista roka se nato brez zadržkov zakoplje v piškote na krožniku. Smo pa res obupna družina ... Zdaj pa mora še Pek nemudoma na stranišče. Znano je, da lahko blato zadrži tudi po sedem dni, a enkrat, ko je tako daleč, že vse teče od njega. Tej ugledni stavbi se bo torej poklonil z zastrupljajočim smradom svojega dreka! Niti pomisliti ne smem na to! Prepozno – iz stranišča se že širi grozljiv vonj po fekalijah, in to prav zdaj, da bo le uničil moj aromatični izraz spoštovanja! Vse tisto čudovito bakreno okrasje secesijskega okvira ogledala bo uničeno z nevidnim vonjem po sranju. Ubogi Pek ...

Ko je Gabriël hotel postaviti kozarec pomarančnega soka na vitrino, polno, kot se zdi, dragocenega kitajskega porcelana, mu jo je uspelo razbiti. Ob tem me sprva prešine, da so te nerodnosti krivi organizatorji, ker vitrine niso pospravili. A ko vse dobro premislim, moram priznati, da bi jo bilo prestaviti še bolj nevarno. Človek, kot je gospa Derore, ima prirojen dar, da takšne prefinjene reči bolj ceni kot drugi. Takoj opazim, da jo je nezgoda resnično prizadela. A ko Gabriël ves skrhan takole stoji pred njo in se ji opravičuje, me prešine, da ga šele zdaj vidim v pravi luči – kot angela s krhkimi, prozornimi krili.

V prejšnjem življenju je bil uspešen poslovnež. Kdor je imel njegove kravate, jih je nosil obrnjene narobe, da so drugi pihali od zavisti, ko so videli znamko 'Gabriël Eclair'. Vse dokler ga ni njegova žena (dan po tem, ko jo je zalotil s svojim največjim dobaviteljem tekstila) našla v kopalnici. Poskus samomora z lastno kravato, in to iz zadnje kolekcije. Sevêda mu ni uspelo. Takšna dejanja vedno dosežejo trenutek, ko moč, potrebna za uresničitev projekta, upade natančno v takšni meri, kot bi morala narasti. Zdravniki menijo, da je njegovo stanje, brez upanja na izboljšanje, posledica pomanjkanja kisika v možganih v kritičnem trenutku, a vse v meni se upira takšni diagnozi, utemeljeni na sterilni logiki zdravnikov. Gabriëlu je sape primanjkovalo, še preden se je obesil. Ravno ta zadihanost, ki je ni mogel več prenašati, ga je gnala k samomoru. Ponavadi se z zdravniki sicer dobro razumem, a v določenih primerih me njihove lepe teorije, znanstvene ugotovitve, dedukcije in redukcije pošteno razjezijo. Da ne govorim o pretencioznem žargonu vseh tistih finih dam in gospodov.

"Vrhunska sleparija!"

Ja, to bi rekel moj prijatelj Nietzsche. Tudi doktorski pametnjakoviči so tako kot vsi ostali tukaj v resnici čisto navadni norci, pa naj še tako trmasto stojijo na oni strani črte, ki naj bi nas ločevala in so jo določili sami ...

V vitražu gospe Derore v slogu art-decoja nečimrno trepetajo najrazličnejše barve in se postavljajo pred svojimi občudovalci. Harmonija pisanih madežev poplesuje na Dannyjevem obrazu, ki je krčevito zaprl veke, da bi si to edinstveno popolnost za vse večne čase vtisnil v spomin. Nekaj trenutkov uživam skupaj z njim, a me pri tem obhajajo mešani občutki. Vem namreč, da Danny celo ob takšni lepoti vedno podoživlja svojo tragično usodo. Na takšen način seveda ne bo nikoli več živel med običajnimi ljudmi. Pa mu sploh lahko kdo pomaga? Pametnjakoviči vse do danes še niso našli ustrezne terapije.

Hitro smo se začeli poslavljati od naše dobrotnice. Vsem nam je stisnila roko. Do neposrednega stika seveda ni prišlo. Varnostniki so ji svetovali, naj si nadene rokavice in njihov nasvet je upoštevala. Ta disciplina me prepriča, da je v vseh ozirih 'femme du monde'.

Gobčeve kozave tace, Romainovi sluzasti prsti ...

"Najlepša hvala, gospa Derore in še naprej srečno!" rečem in se resnično hvaležen začnem utapljati v njenemu diskretnem dekolteju ...

Nenadoma se znajdemo na sejmu.

"Uživajte v Oostenskem večernem sejmu!" začivka Siglinde.

Večerni sejem v Oostendu se še zdaleč ne more primerjati s tistim v Poperingu, kjer vedno naletim na prijetne znance. Poleg tega večerni sejem v Poperingu ni le brez morja, temveč se tudi v resnici odvija zvečer in to je najmanj, kar od večernega sejma pričakuješ. Sejem v Oostendu pa me vedno spravi v slabo voljo, saj se začne, ko sam še zdaleč nimam 'večernega' občutka. Dannyju je zaradi tega pri srcu še huje. Mršči se proti soncu, pogleduje na uro in zmajuje s svojo ubogo, zmedeno glavo, češ 'tukaj nekaj ne štima'. Razumem ga, a ga vseeno poskušam iztrgati iz pogubnega primeža mračnih misli.

"Si videl tisti kakec, Danny? Obe polovici sta popolnoma skladni; prva kuka navzgor, druga pa je usmerjena navzdol. Ne, s tako odličnim kakcem nam tisti pametnjakoviči še nikdar niso postregli."

Danny se bo zdaj za več minut pomirjen in z užitkom posvetil božanskemu ravnotežju.

Hercule, nekoč divji umetnik (njegova posebnost so bile 'verige'), brska po škatlah s starimi karticami. Kmalu naleti na razglednico, na kateri naj bi bila fotografija njegove rojstne vasi.

"Poglej! To je babičina hiša! Haha ..."

Srečen je, kot bi našel izgubljeni člen v verigi spominov. Škoda le, da se je razveselil tako očitno, saj takšen odziv hitro zviša ceno. Siglinde nekaj zašepeta vampirski prodajalki, ki je po mojem ravnokar pokadila joint. Zdi se, kot da ji je za vse vseeno, potem pa v hipu zarije zobe v Herculovo denarnico. Vampirjevka je udarila. Cap! Prodano! Denar, zobje, kri in maske. Tukaj je res vse narobe – še vampirji napadajo pri belem dnevu. A kaj – zdaj sta oba zadovoljna.

Hercule mi s kartico vnovičnega samoprepoznanja v roki začne pripovedovati zgodbo.

“Poglej! Vidiš to hišico? Tukaj je živela moja edina babica, po mamini strani. Očeta nisem poznal. Povedali so mi, da je pevec in nastopa po trgih, sejmih in gostilnah. To je čisto mogoče. Tudi po mojih žilah se namreč pretaka kri pouličnih umetnikov. Tukaj pa je živela Rikske, najlepša in najbolj ljubka deklica, kar sem jih poznal. Pri birmi sva bila parček. Drug ob drugem sva hodila v vrsti, ki se je počasi pomikala proti škofu Desmedtu. Še vedno ga vidim – Svetost sama! Prepričan sem bil, da se bom z Rikske nekoč poročil, a po obredu so njo poslali na levo, mene pa na desno stran. Dokončno. Tri dni pozneje je umrla za možgansko kapjo.”

Hercule si obriše nos v svetlikajoč, od solz premočen rokav.

Neka ženska na rjav ovijalni papir z ogljem riše portrete. Pred njo sedi mož s športno čepico. Že res, da si na risbi ni povsem podoben, a glavne poteze je lepo ujela in po sliki bi ga takoj prepoznal. Zanja je porabila manj kot pet minut (in seveda vse življenje pred tem). V hipu si pridobi moje zaupanje in ko mož odide, ji narahlo pokimam. Noël to opazi in nepotrpežljivo potrka po stekelcu zapestne ure, a se ne zmenim zanj. Sedem na nizek zid ob nasipu in se zazrem v nedvomno neznano umetnico pred mano, ki je z ogljem že zarisala osnovne poteze mojega obraza. Na papir se niti ne ozre. Zbrano riše po mojem obrazu, kot bi hotela izkopati vse, kar se mi skriva pod kožo in celo za očmi. Počutim se, kot bi bil na rentgenu in ves otrpnem.

“Sape vam res ni treba zadrževati!” prijazno reče.

Samo nekaj minut zatem odloži oglje in se mi nasmehne.

“Kako se vam zdi?”

Nobeno ogledalo ni razkrilo moje podobe tako, kot ta mala umetnina. Ženska nato risbo zvije in na zvitek natakne elastiko, ki je ne bom nikoli več snel. Za 750 frankov zdaj vem, kakšen je moj ‘portret’ v resnici, saj ga je nekdo drug verodostojno posnel.

“Pokaži!” sitnari Framason in ne odneha. Zato svoj nos pritisnem k njegovemu in se nekaj trenutkov ne premaknem niti za las.

“Si se nagledal?” ga nato vprašam.

O, saj bi tudi drugi radi imeli portret, a kaj ko jim gre denar tako težko iz žepa. Kako tipično; vse bi radi, da je že zastonj. Takšno ravnanje mi gre strašno na živce. Tudi Gobec je stiskač. A vsaj v tem primeru je tako še bolje. Pomisli: ‘Gobec gobca’.

V daljavi opazim Siglindo in ostale iz pisane družčine, ki se mi približuje, in portret hitro pospravim v žep. Videti je kot bi po nasipu paradiral cirkus. D&Š debatira s kipom mornarja, ki je obrnjen proti Severnemu morju in kaže na nekaj v vodi. Pollie naglas in že najmanj stotič deklamira nekaj iz knjige, ki mu odprta leži na mrtvih kolenih. Nekoliko nagnjen naprej in z rokami na hrbtu se Pek sramežljivo pogovarja z dečkom, ki mu prijazno ponuja svoj sladoled. Toda Pek se mu vljudno zahvali, nato pa, kolikor hitro more, pohiti nazaj k skupini.

Romain se postavlja z novimi sončnimi očali. Od daleč spominjajo na tista, ki jih nosi Ray Charles. S široko razprtimi rokami popevkarja, kot bi hotel objeti svoje občinstvo, prepeva 'I can't stop lovin' you'. Neki najstnici se mu hitro umakneta s poti in obstojita na varni razdalji, kjer se zvijata od smeha. Za njim stopa Gabriël, ki pod roko nosi tako velikanski skicirni blok, da ga spodaj komaj še drži. Iz prsnega žepa mu moli več ostro ošiljenih svinčnikov. Prepričan sem, da bo zvečer narisal novo kolekcijo kravat! Danny k prsim stiska plastično vrečko. Trdno se je oklepa in vem, da hoče skrivnost, kaj je v njej, obdržati zase. (Pozneje, na avtobusu, mi jo bo pokazal. Koledar iz leta 1949.

'Ostali bi se mi zagotovo posmehovali. Ampak ti me razumeš, tebi lahko zaupam. Ob mesecu oktobru je zapisana zgodbica, ki v slabih dvajsetih vrsticah zajame vso skrivnost našega bivanja. A tako, da se ne dotakne naše glave, temveč duše. Naše duše, razumeš? Ko sem jo prebral, sem se počutil, kot bi se mi prvič v življenju z otopelih misli za hip privzdignila tančica. A tega ni storil močan veter ali kaj podobnega, temveč izdih olajšanja moje lastne duše, ki se je v tisti zgodbici končno prepoznala. Danes zvečer se jo hočem naučiti na pamet, da mi je nihče ne bo mogel vzeti, niti kirurg, ki bi se odločil, da bi bilo pametno, če bi mi malo zarezali v možgane. Jutri ti jo dam. Oktober 1949, zapomni si!')

Napočil je nepreklicni in neizprosni trenutek, da nas avtobus odpelje nazaj. Gobec se dere na svet, ki po njegovem sploh ne obstaja. Ta bi dečku brez obotavljanja zmaknil sladoleđ. Noël si pred usta pridrži mikrofon – sledi tradicionalna tombola. Fant na žalost nima prav bujne domišljije. Če bi se ustavili na kozarcu hladnega pivca, bi bili vsi bolj zadovoljni, kljub možnim neprijetnostim.

Gabriël je zadel glavno nagrado, sam pa tolažilno – žepni radio. Vse življenje sanjam, da bom nekoč prejel 'tolažilno nagrado'. A zelo sem razočaran. Kako naj te takšen čvekavi aparat potolaži? Takoj ga podarim naprej Dannyju. Ta je preprosto nor na čudaške zvoke. Lahko bi bil Dannyjev psihiater in to se medlo svetlika tudi njemu:

"Lahko bi bil moj psihiater."

To tudi sem, a tega seveda ne ve. Povezana sva s čisto tenkimi, nežnimi nitkami.

Avtobus je predolgo stal na soncu. Prava peč. Romain odpre okno. D&Š ga jezno takoj spet zapre. Odprto. Zaprto. Odprto. Zaprto! Težave! Noël pograbi mikrofon:

"Vsi spredaj zaprite okna! Tako jih zadaj lahko nekaj odpremo, ne da bi koga motil prepah!"

Tega se je dobro domislil. Poleg tega pozornost hitro preusmeri na pesmico: 'Je Peter na semenj prišel in tam zagledal je ...' Cmerjenje, blejanje, hukanje, bevskanje. Glavni element užitka je disonanca. Na srečo si Danny k ušesu pritiska radio, Noël pa se medtem po telefonu pogovarja z Johnom.

“O ja. Poslušaj.”

Aparat dvigne visoko v razgreti zrak.

“Pa kaj. Oh. Še kake tričetrt ure ... Je Karlienke že nazaj? Lepo. Če sem odkrit, sem to tudi pričakoval ... Kaj? ... Hehe, ne bom te zatožil. Adijo!”

Čutim, da sonce, ki se mi upira v hrbet, zahaja. Vedno težji postajam ... Maske kot jesensko listje padajo z obrazov in se leno vrtničijo v črni noči. Iz mesnatih vratov kot plamenčki poplesujejo duše. Avtobus se počasi polni z lahkotnostjo, ki grabežljive prste temnih sil spravlja v obup, ter si utira pot skozi prostor in čas. Ničesar ne storim, da bi stvari spet spravil v red. Celo mislim pustim, da odplavajo stran.

‘Naredi že kaj, Vrijtman!’ slišim popolnoma uničenega Vandemaela, kako kriči prek telefona.

‘Nikar ga ne nadirajte,’ mu povsem mirno odgovori gospa Derore, ‘naredil je vse, kar je bilo v njegovi moči in zdaj mu je gotovo zelo težko, saj si ne zaupa. Ne zamerim vam, da tega resnično nemogočega položaja niste predvideli vnaprej in se z vami tudi povsem strinjam, da našo človeškost po teh nenavadnih dogodkih lahko spet spravi v red le povsem spontana ustvarjalnost. A nikar te odgovornosti ne nalagajte samo na pleča gospoda Vrijtmana! On se je vendar vdano in povsem prostovoljno vključil v vaš znanstveni projekt. S takšno panično reakcijo mu ne izkazujete hvaležnosti. Res, da vas ni sram. Mi – kontrolorji letenja, če hočete – mu moramo na pravi način spet vlti voljo, pri čemer pa moramo odreagirati mirno in spontano. Samo tako bomo resnično napravili parčke. Pa je to tudi v resnici najboljša rešitev, gospod Vandemaele? In če je, zakaj tako mislite, gospod Vandemaele? ...’

Kako je gospa Dorore lepa, ko takole govori. Brezčasna postane. S kozarčkom v roki sedi poleg mene, v baru, kjer se drenjajo izključno špekulanti, pijanci, lepotic s tuberkulozo in prevarantski junci. Vedno bolj intimna sva.

‘Veš, Jamesa Ensorja sem poznala osebno. Priznati moram, da sem bila celo malce zaljubljena vanj. Ah, če se sploh lahko tako izrazim. Kajti bilo mi je komaj petnajst let, on pa je bil že v osemdesetih. A ko sem ga gledala, sem videla le skrivnosten deški obraz, okronan s pisanim rožnim klobukom. Ja, tako nam slike podajajo laži, po katerih sami hrepenimo. In cvetice na njih nikoli ne ovenejo. Po takšni neresničnosti hrepenijo deklice. A čudovite modrine tvojih oči ni njegova paleta nikoli ovekovečila. Tvoje oči ne segajo po stvareh; lebdijo nad njimi kot oblaki. V njih je nekaj, kar spominja na tipajoče roke slepca.’

Hoho – moje oči so pohotni volkovi in ona je še vedno trapasta deklica! Življenje je ni izučilo. Nič ne ve o mojih očeh, niti tega ne, da je njihov edini namen zapeljevanje in ne služijo njej, temveč samo meni. Hoho, in te njene banalne besede, ki prerokujejo ter pridigajo iz odprtih njenih ust, telesa in duše ... Primem jo za roko. Čutim, kako nežno ji utripajo žile in s pogledom potujem po krhkem porcelanu njenih ramen, ki obdajajo dekliške prsi.

‘Kar Louise mi reci,’ zašepeta, medtem ko se s konico jezika poigrava z mojim ušesom in s prsti zdrsi navzgor po stegnih. Kako so si jo moje oči pokorile! Vročina v baru počasi narašča. Slišim, kako v najinih objetih telesih klokoče lava in se dviga vse višje. Potem pa nenadoma v počasnem posnetku vidim, kako se okoli zastrtih svetilk vrtijo igralne karte, kako po zraku letijo stoli in se ob stenah raztreščijo kozarci. Vidim stisnjene pesti špekulantov in krvaveče pijanske obraze. Vidim, kako se maske hitro spreminjajo v nove maske iz umazane, topeče se gume in temu vsemu ni videti konca. Dokler ...

Prestrašen se zbudim, kajti prvič po več letih sem spontano ejakuliral. Pohitim na stranišče, kjer se z robcem osupel očistim. V prsih mi divjajo valovi veselja in žalosti. Opazujem se iz vesolja, ko se ves sključen stiskam v tisti mali kletki. Nekaj se mi je zgodilo, čeprav tega nisem hotel. Nekaj neizogibnega, a ne neprijetnega. In zdaj stojim tam ter z robcem, ki se mi gnusi, čeprav mi pride prav, trpinčim sebe, ubogega sebe, ki je praznoval sam. Ah, ko bi me zdajle videla sestra Francine.

‘Takšna je videti tudi tvoja duša, Vrijtman!’

‘Aaaaaaa!’

Prepričan sem, da je sestra Francine vedela, kakšna darovanja so iz mene izzvale večne tihe molitve njenih stisnjenih ustnic. Vedeti je morala, kakšne vulkanske izbruhe, čaščenja življenja je v meni vzbujala s svojimi neštetimi togimi oblačili. Da bi ji z glave potegnil nunsko pokrivalo, umazal nunsko dušo, da bi jo povlekel podse. Da bi ječala, moledovala, preklinjala, krulila, smrkala – ta zategnjena, razgreta čistost! Kakšna zaprta školjkasta kurbarija!!!

Vrnem se na svoj sedež. Kot je slišati, želimo Noëlu vse najboljše. Očitno je pravkar oznanil, da ima rojstni dan. Cmerjenje, blejanje, hukanje, bevskanje ... S sedeža dve vrsti pred mojim vame bulji Gobec. Ena roka mu nemarno visi prek naslonjala. Zmagoslavno mi pomežikne in se zareži. Prekletu. Ta svinja bradavičarka je vse zavohala! Potem spet samozadovoljno zdrzne za naslonjalo, nad katerega večkrat iztegne svoj parkljasti kazalec, češ ‘zalotil sem te, zalotil’. Kako si želim, da bi ga lahko obesil na sedem različnih kavljjev v vitrini mesarije! A takoj me spet zgrabi sočutje do nas; in med nas štejem tudi voznika, Noëla, celo Gobca. Nenadoma se mi zasmili še senca, ki se nekje v daljavi trudi, da bi svoj traktor vzvratno zapeljala v lopo, pa sraka, ki osuplo kroži nad povoženo prijateljico in, ja, celo dolgočasna, stremuška muha, ki se bo zdaj zdaj znašla v povsem tujem okolju.

Framason jo z natančnim udarcem reši morebitnega trpljenja.

Kakšna čreda smo, človek, ko v ugašajoči vročini zahajajočega sonca takole stopicljamo nazaj v varno zavetje svojega hleva, pri čemer nas nežno priganjata hlapec Noël in pastirica Siglinde.

‘Pridi!’ me spodbode Noël, ko opazi, da mi je korak zastal in sem se zazrl proti prvim zvezdam. ‘Notri vas čaka še eno presenečenje.’

Rojstnodnevna torta. Betty jo je razrezala na natanko enake kose. Še dobro, kajti tukajšnje oči merijo natančneje od vseh aparatov v najboljšem laboratoriju. Nepazljivosti pri delitvi hrane so takoj kaznovane z nemiro, jezo in živčnim prepirom. Na Ritini poslovilni zabavi je bilo tega dosti. Celó 'Je m'en sors!' se je uspel pripraviti do erekcije med svojimi paraliziranimi nogicami, nakar ga je D&Š, ki ni nikoli daleč od njega, vsega blaženega odpeljal spat. Romain je tačas divje zamahoval okoli sebe z velikim nožem, ki so ga nepremišljeno pustili ležati ob površno zrezani torti. Kar precej debelih odej in dobro namerjenih udarcev je bilo potrebnih, da so mu ga odvzeli. Kot sem rekel, so tukaj na takšne reči zelo pozorni, kar je Betty še kako jasno. V resnici hočejo vsi čimprej v posteljo, hkrati pa nihče noče prepustiti svojega kosa drugemu. V tem strahu in neodločnosti pravzaprav uživajo, a tega ni moč zares dokazati. Betty mi pomežikne. Betty brez otrok, a z dovolj velikimi prsmi za vse nas hkrati.

Razmišljam o njej, medtem ko prek roba odeje zrem v nabreklo zvezdnato nebo. Razbrati poskušam zvezdna znamenja, a mi pri tem začne srce le še hitreje biti. Zdaj vem, da še dolgo ne bom zaspal. Znamenja postajajo iz trenutka v trenutek bolj zapletena in strašna. Srce mi po žilah namesto krvi poganja tesnobo. Strah me je, da bom Betty nekoč posilil. Jutri se moram o tem zagotovo pogovoriti z Vandemaelom. A od strahu, da se zjutraj svojih težav ne bom več spomnil, sem samo še bolj buden. Zdaj tega namreč ne morem zapisati v rokovnik, ker bom zbudil Dannyja, ki mi ga je po večkratnih preverjanjih tega in onega vendarle uspelo zazibati v spanec.

Sama tesnoba in negotovost. Le Gobec smrči brez strahu in sleherno noč zaspí takoj, ko ga s palcem pokrižam na čelo. Vem – kaj takega resnične živali ne bi potolažilo. V mojem večplastnem odnosu do Gobca se nedvomno skriva vsa uganka mene samega ...

Srečo imata z mano, pomislim, medtem ko mi pogled tava prek vzorcev na zavesi. Z neznanega konca veselja se nenadoma začne razlegati Lisztov 1. klavirski koncert. Rimska cesta postaja iz trenutka v trenutek svetlejša. Skozi temno atmosfero kot meteorji prodirajo madeži svetlobe. Zdrobijo se v sajaste kroglice, ki se počasi vrtničijo proti notnemu črtovju in se takoj zatem z vrtoglavo hitrostjo usmerijo naravnost proti črni luknji! Ob tem pomislim na nekatere velike teorije, med drugim tudi na Einsteinovo, ki je niti po dolgotrajnem študiju nikoli nisem zares razumel. In zakaj ne? Ker cel kup reči v njej sploh ne drži. Ta mož je bil navaden prevarant ali pa – in ta hipoteza je utemeljena na njegovem videzu – klovn, ki se je z nami, na sicer zelo zapleten način, hotel le pošaliti!

"Se ti bo že posvetilo," si je privoščljivo mislil, ko je izrekel tisti kratki stavek, s katerim je v veliki meri izničil pomembnost vseh dotedanjih teorij:

"Think!"

Na Willyjevem stalnem mestu v obednici danes ni pogrinjka in zato je pri zajtrku zavladal precejšen nered. Lahko nam vzamejo luno, kar koli – a paziti morajo, da se pri tem ne zruši red! Saj ni treba, da se tu počutimo zares doma, tega si pravzaprav tudi ne želimo. A stalno mesto v tej, sicer razmetani, vendar zaupanja vredni celoti, še vedno najbolj učinkovito ublaži bolečine večine stanovalcev. Tudi Veliki medved, ki v ničemer nima zveze s svojim imenom (in si ga zato niti slučajno niso izmislili Indijanci), ne more pogrešati niti ene same zvezdice, sicer bi s svojim malim bratom ter vsemi planeti, kometi, meteorji in asteroidi okoli njiju izginila v apokaliptični kaos ...

Hrup, dretje, ugibanja. Veliki palec naj bi ponoči, načičkan kot finalist vélikega tekmovanja, brez zadržkov stopil h klavirju v klubski sobi in z veliko virtuoznostjo odigral vsem dobro znani Lisztov 1. klavirski koncert. Rudy, ki je imel sinoči nočno, je bil tako očaran, da ga je prosil, naj mu zaigra še kaj, zjutraj pa je o tem nenavadnem dogodku navdušeno poročal Vandemaelu. Willy naj bi bil za kazen sedaj zaprt v posebni izolirani sobi. In tako naprej. Če je vse to res, potem se Rudyju slabo piše.

“Preveč si čustven, popolnoma neprofesionalen in neodgovoren.”

Vandaemale je slednje povedal popolnoma mirno in z neizbrisnim črnilom peresa to tudi zapisal v knjigo s poročili z vnaprej natisnjenimi zaporednimi števkami. Vse to poslušam, ko na Willyjev sedež sede užaloščena meglica; sam Rudy. Prek meje je šel in počastili so ga s tem, da je lahko prisedel na mesto, ki ga je sam pomagal izprazniti – na ‘naši strani’. Dobrodošel! Rudy! Jagodni sirup. Prvič poskusi jagodni sirup na ‘tej strani’. Ko buljim v Gobčev gobec, do polovice prekrit s sirupom, mi domišljija ne da miru. Gobčev gobec uživa v jagodnem sirupu, tako kot prašič uživa v blatu, po katerem taca, ščije, serje, v katerega nato še zarije svoj riley in po katerem se ure in ure brezskrbno valja. A mogoče to le sanjam. Lahko bi vprašal zunanjega opazovalca. A kdo mi lahko zagotovi, da ni zgolj moj sanjski sodelavec? Predvsem, kar zadeva razliko med resničnim in neresničnim bi za končni odgovor moral prositi nekoga, ki je v mojih očeh za takšne feči strokovnjak. A kaj, ko tukaj ne moreš zaupati nikomur. Mogoče Betty? Ob tej misli me strese, kot bi mi skat v telo spustil električni tok, ki bi se mi zagnal celo v pljuča ter iz njih posrkal ves zrak. Hitro se pomirim, saj si skušam prihraniti implozijo moje življenjsko nujne iluzije. Ko je vse mimo, se glasno zakrohutam. A naj bodo ukrepi v zvezi z včerajšnjimi nepreverenimi dogodki videti še tako upravičeni in nered po njih še tako neresničen, se začne tanko, s prefinjenimi nitkami stkanu blago mojega zaupanja Vandemaelu nepreklicno trgati. Če je tako, potem je čas, da enkrat za vselej prekinem najino sodelovanje. Moje objektivno, neolepšano videnje včerajšnjih dogodkov (ki bi nedvomno obogatilo njegovo podatkovno bazo do te mere, da stremljenje po kandidaturi za Nobelovo nagrado ne bi bilo več zgolj sramežljiva pretenzija) bi pred njegovimi očmi zmlél v prah.

Poišči si drug EF, Vandemaele!

V dnevnik zapišem, da moram 'pokorno molčati'. A vprašanja o resničnosti mojega obstoja, o pomembnosti mojih opazanj in obsežnih zapisih v mojem zvezku mi ne dajo miru. Dvom in negotovost mi lezeta v misli celo prek vohalnega organa.

Mojo koncentracijo zmoti obupen smrad. Josée za roko vodi Dannyja iz jedilnice. Njegove lepe hlače je napela debela kepa dreka, ki ustreza vsem geometričnim in fizikalnim dokazom o obstoju boga. Danny od obupa zajoče. Med kolcanjem in smrkanjem poskuša razložiti, da je včeraj popil preveč sadnega soka. V zvezku preverim, če je to res, in zaključim, da ima verjetno prav. Ves osramočen hlipaje prosi za preventivno pomirjevalo. Predobro se zaveda, kam takšen propad vodi in iz trenutka v trenutek je bolj zmeden.

D&Š je že pripravljen, da Pollija odpelje do dvigala. Z odsotnim pogledom zre predse, kot bi njegove misli hrepenele po drugi, pravi resničnosti, ki jo sluti za obzorjem. Videti je, kot bi se hotel odpraviti tja prek krajših skrenitev, po katerih ga usmerja Pollie, in zbira pogum. A po mojem Pollija samo izrablja. Ker ga je v resnici strah, da bi se spet znašel na drugi strani, z vozičkom, ki ga momlja potiska pred sabo, ubira priročne ovinke. To je njegovo življenje.

In tako vsi ostajamo tukaj, vsak s svojimi izgovori. Meni je že obstoj tistega drugega sveta zunaj našega več kot dovolj in ne čutim potrebe, da bi za obzorjem stvari iskal še enega. D&Š je zares neumen.

Nenadoma ostanem sam.

Iz škatlice richmond, ki jo je Danny v naglici pozabil na mizi, vzamem cigareto.

Z njo v ustih se za hip spet počutim kot James Dean življenja, projiciranega na veliko platno. Iz senc na zavesah se sem ter tja posvetijo Ensorjeve maske. Pomislim na mamó. Še vedno se spominjam njene bolečine, ko me je morala iz svojega sveta pospremiti v to sobo. Ko bi me videla zdaj ... Sram me je. Temne solze pogasijo cigareto. Povsod čutim bolečino. Celó v laseh. Celó v svoji zapestni uri. Odpravim se v spalnico. Tak je bil vsaj moj namen, a sem nekje med namenom in sobo zgrešil pot. Izgubil sem se. Že nešteto krat sem šel mimo velikega akvarija. Tak sem kot otrok, ki se je nenadoma znašel na plaži, polni neznanih ljudi.

"Pridi," tedaj reče Betty.

Kako je njena roka, ki počiva na mojih ramenih, lahka. V spalnici se znajdeva skoraj nemudoma. Tako hitro pa spet ni bilo treba ...

Ko vstopim, se Gobec, ki se sklanja nad sestavljanjo, komaj kaj zgane. Danny pa me pozdravi, kot bi v meni videl nekdanjega cesarja, ki se je zdaj, po več letih prisilnega izgnanstva, vrnil v svojo deželo, da bi znova zasedel prestol. Vesel me objame in poljubi. A takoj zatem se osramočen ozre po svojih rokah, ki se mi kot klešče oklepajo vratu. Počasi popustita prijem in se, usklajeni kot zrcalni sliki druga druge, spustita na prsi, kjer se dlani skleneta v obliko majhne skodelice. Vse njegovo telo prisostvuje verskemu ritualu. V

njegovih na široko razprtih očeh razberem grozljiv strah, iz njegovih priprtih ust slišim prihajati zamirajoč krik, ki naznanja dokončen molk. Danny je v svoji skodelici pravkar prebral, da njegovo bivanje nima nikakršnega smisla!

Tako se spet lotim lova za tlečimi ogorki.

“Kaj bi se zgodilo, če mene ne bi bilo?” mrmram, medtem ko tekam od radiatorja do kamina in od kamina do okenske police.

Gobec, ki me tako spominja na žival, v tistem nenadoma prevrne mizo, da do treh četrtin napravljena sestavljanka poleti v zrak. Podobe se vrtijo in počasi razpadejo na posamezne kosce.

“Če te ne bi bilo?” zakruli. “Veš, kaj bi se zgodilo, če tebe ne bi bilo več, Vrijtman? V miru bi lahko dokončal svojo sestavljanko!”

Jezno se odmaje do postelje, kjer se po nekaj obratih instinktivno zabubi v odejo. Ja – sam od sebe si nadene prisilni jopič. Bolje, da ta kokon pustim popolnoma pri miru. Zdaj se bo še pol ure hladil. Predelati mora poštene količine adrenalina. Zdaj bo pol ure vlekel dreto z najbolj nemarnimi glasovi, za katere nikoli ne vem, ali prihajajo iz njegovih ust ali iz njegove riti. Pa naj človek loči med obema ... Temu navadno sledijo valovi živalskega smrčanja, a z veselimi prizvokom, ki gredo vstric z enakomernim napihovanjem trebuha, mučnimi krči in udarjajočimi ustnicami. Takšen pač je. Niti sanja se mu ne, kako zelo je pomemben zame. Del problematike mojega obstoja je, ki je še nekoliko bolj zapleten od Hamletovega. ‘To be or not to be’ je zame zgolj krilatica, ki je košček bolj pomembnega in bistvenega vprašanja: ‘Za kaj in za koga?!’ Nietzsche bi me gotovo izvlekel iz dreka, kamor mevže, kakršna sem jaz, sodimo. Po mojem ima Nietzsche prav.

“Nietzschejanec sem,” ugotovim, ko z vso ihto skačem na mestu, da bi se končno odrinil in pognal drugam (a tega nikoli zares ne naredim ter tudi nikamor ne prispem).

Takšne misli me strašijo, medtem ko zagrinjam zavese in še enkrat preverim, ali sem pospravil res vse ogorke. Tiho zažvižgam, a Danny spi naprej. Tako je tudi prav. Dolgo časa še strmim v popolnost, ki jo izraža njegova podoba. A tudi popolnost začne čez čas dolgočasiti. Ugasnem luč. Počasi zaprem težke veke.

“Zdaj ležim in opazujem lastne veke,” pomislim.

Podobne reči otežujejo spanec, a na srečo ni nobena misel zares varna pred njim. Za hip ugledam nuno, ki mi maha s snežno belim robčkom, na katerem je majhen krvav madež. Pomaham ji nazaj ... Je že ni več. Moja duša?

“Moja jajca!” me prešine, medtem ko jih nehote nežno stisnem.

Tukaj nekateri menijo, da se duš lahko dotaknejo tudi oni. Kajne, Vandemaele?! Ah, pa kaj ...

Naenkrat je vse tiho. Tako očitne tišine še nisem slišal. Silovita je. Je Gobčev motor odpovedal? Če mu je: naj Bog sprejme njegovo Cunjo. Kolikor sem ga poznal, ga je častil z vso svojo umazanijo. Toda bil je ubog po duhu in to se mu bo kmalu obrestovalo. Mogoče je zdaj nekje, kjer lahko v miru sestavlja

sestavljanke. Name je verjetno že pozabil. A če je res tako, potem tako kot Danny tudi sam gledam v prazno skodelico, kajti moja naloga je s tem končana. Torej se bo pri vratih kmalu pokazala mama.

“Pridi, fant,” bo rekla, “greva zdaj!”

In glej, tam greva, z roko v roki, prosta in brez cilja. Brez občutka krivde, saj za sabo puščam le steber iz soli in mumijo, to pa ni zares ‘nekaj’, kar bi bilo potrebno čuvati. Sčasoma se razpustijo tudi vsi drugi občutki. Hodnik za mojim hrbtom je zdaj posejan s smrtonosnimi preprekami. Sam pa postajam bolj in bolj lahek ...

Z mamó sva medtem prišla že daleč po neskončnem koridorju in kolikor lahko vidim, se pred nama široko odpira. Zdaj zdaj bova postala povsem nevidna.

“Bo to torej konec?” še slišim, kako se vprašam, medtem ko skupaj z mamó izginjam v popolni brezbriznosti za kakršen koli odgovor že.

Prevedla Mateja Seliškar

Hedvig Verlinde (1945) je vodja prodaje v belgijski tovarni stekla in član kroga revije *Kreatief* od leta 1971. Izdal je osem pesniških zbirk in napisal nekaj dram. Štiri leta je bil urednik literarne revije *Yang*. Njegove pesmi so bile objavljene v številnih literarnih revijah.